

HÁBORÚ

Akár az ölyv, köröz a szív fenn
a neki jutott darab égen,
hogy a szédítő magasságból,
lecsaphasson az árvaságból.

Almomban is kísér egy ferdé,
kék szem: e hús-magányba vetve
olyan jó elfeledni néha,
hogy ki a vadász s ki a préda.

Akár az ölyv, köröz a szív fenn...
Mintha röpülne ketrecében,
az áldozatra már bezárva
szeretet és vágy kalitjába.

Rá nagyobb madár készülődik
a Sarktól az egyenlítőig,
berzenkedik és feni csőrét,
reszket belé a levegő-ég.

De az ember, e kóbor állat,
menedéket keres magának
— mert szűk tanya lett már az Isten —
házban, hazában, női testben,

hogy azt az egy szót eldadogja,
amelyik az ő titka volna,
hisz aki él, csak egyszer élhet
s bút búval többé nem cserélhet.